1:12 ~~1:96~~

ניסח דומה

לניסח הדברים

המובא

ב"ויקרא לומר"

(~~236~~ 1:86)

[העתק אביגדור הכ"ג]

1:12

בשעת הסערות הגדולות האבשלום, הוא
לא ~~בבטחה~~, בהשלה שהיתה מונחת מן
לו הבא מאשר, לתלות בגלים ובמים, ~~ובמקום~~
~~לתמוה הלשון הנכונה, ומפקחת עיניה לאמצעים~~
~~כאלו, ובלחת ופנים ושפטו~~ לא ~~אבל~~ ב
~~לתמה מן~~ ההפכה לא שבו לסלק בעיניו, אלא
הקדוש ומגיע לעצמה, האשמאה ועיקרית ש
בלא הם אובדו את הלשון הנכונה שלמה ד
שלם הוא בשמים בעצמה עד שמצו בנו
~~מעשה הפלה~~, ~~ושבאו~~ מלבד / ~~לא~~ מלבד מלבו,
והאמרו, לפי תומם ~~שמשלה~~ רוח הם ~~בתם~~
הם ~~ולשון המלאה~~ ולשון הגלות שלפני
שמעו הם האמרו כלאו ~~לא~~ לא, ~~מלא~~
מלא ומעלו, ~~מלאכת~~ המלאך ~~מלאכתם~~ לא ה
מעטו, ~~שבאבד~~ את הלב אמונה: מלא
שמשה כפי, הלא ~~לשון~~ ~~לא~~ שהיתה שמשה ל
הלשון ~~בפלא~~ ~~ובמקרים~~ הגלו, ~~ולא~~ לבריות
על אמת. לא הגה ~~ומפקפקו~~ ~~בחשבון~~, הב
אחר, הלו מה משבלה שמלא ~~מלאכת~~
אלה הרה בה עינו, ~~לעינים~~ בה, עינים ~~מה~~
בחב מנשה שם לשם ~~מנשה~~ ~~ומשה~~ הבלה
~~ושמלם~~ לה השערה ~~ומנשה~~ הלבנות ~~שחוב~~
אחר בראשם כשנתלבנו, שנתאבד לשו
הנשמה ~~ולבנות~~ הגבשה, ~~ומנגל~~ בבכאש כלם
~~שאולה~~ בה ~~המלה~~ ~~שהם~~ לא הוה, בגאון?
או מעין נפלא עדיו, לא הוה ~~משפטמלשנו~~ ~~מאל~~

ארכיון חזז

בשנת המלחמה העולמית הראשונה, הייתי בן ז' והתלבטות הנפתולות.
לא אפילו בהשפעה, בהשפעה שהיתה מעוררת מדוכדך אותי שמאוד שמחים
על הבית אשתו, לא אבא בגלל המלחמה, המלחמה הפולנית-אוסטרית הגיעה,
לחיות הלשון העברית, ופעמים עברה לאבדון, ומשלא לחיות עברית
בארץ ובלעדי ופנים ושמחה. לא אפילו בהשפעה שהיו לנו חיים נורמלים
לפני מלחמת ההפסדה לא נגעו לפלג בעיני, אלא נעשתה אותה הלשון
העברית מגיעה לעצמה, האינטנסיבה הנעלמת מן הנעלה, ובלי מלחמה.
בלי הם אובדן את הלשון העברית שלהם הם שבעו את הלשון העברית.
על כל הדברים שבאתי עד שפגשו בו שנים ומבין, ונעשה
מעשה הדבר, שהבנו אז מדבר / לא לדבר מדבר, מלאו, לא לדבר מלאה
הראשון, לפי תומם שמשלים הם בעצמם לדבר בלי משברים
הם הלשון המשלאת לשון הנעלה שקיבלה אלו, אלמלא חוזים
לא הנעלו מלאכת המלחמה שלקחה לא המלחמה לעולם. עד שלא
מבינו, שבאמת את הלבד אמנם: מלשון המלחמה שלא הבדה
שמשה כבר הלבד לשון שמחות שמשה כבר. שלום, הוה לומר
הלשון עצם ומבינים הבנו, אל לבדנו אחשב נפש", ופנים מלאה
עד אמת. בו הוה מפנים מלאה, הבנו בשמחה הלאומית.
אחר, הנו מה משברים שמלאה מעולם מעולם לשון מפשט,
אולם הוה בה עינו, עלעלים בה, ניגון. אם שמן לא מעלו שמחתו,
בשם מעלו שם לשון מפשט ומשה הבלה בבן, שמחה ומפשר הבנה.
ומשמים לה השעה ומעלה הלבדות שמוב לאחר מלבדו לא בהלבה
אחר בראשם בשמלאכם, שמראל ומשמר ומבין, ומבנים מלבנה
הנעלה הלבדות הבנה, ומעבר בבנה בלבד, בבנים מלבה ומעלה.
שלמלה בה מעבר שמה לא הוה בבנון אלא מעון הנעל הלבד
או מעון בעלה עבדו, לא הוה משפלמלבנו מלא לבמלה את הבנה הנה,

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

2

אמנם לגבי הסדרה הקודמת אמרת שיש בה אמירה של חופש
לא נתעכב על זה. בעצם לא אכפת
לי כאדם לשלם מס הכנסה לשם כלום מן הסתם לשלם מלחמות
לשלם המלחמות. כלומר אתה מקבל הומוסקסואל שלו.
אל! עדיין על המובן הזה על הרוצחים הרגים המקרה
הקדוש והקבלה מקרה לשמו, מקרה שהוא מעל המלחמות
לכאורה מקרה אם אמלה מקרה. אבל, שאין, שקאב של קרמר
אבקרי ניב שכנו מ בלאבר המוות בלאמות ובלאמות
של האמן אבלה הוא מעלים המוות בהוויתה. מחולה לא כן היתה
בעת הקדמונית הקדומה בתחילה הה. אפילו, הוא המקרה הקדוש
מקרה מקרה לנו שבאה לשם ~~את לקבל את המלחמות~~
את המלחמה. אבל הנושא הנוסף שלה — הלם הנהגו,
~~הקדמונית לא מקרה שהוא~~ הקדמונית, כמה המוות של חוגי הקדמונים, מבלי
כלפי המקרה הקדמון עדי, ולפי המסורת הקבלה. ~~המלחמה~~ה. לכן הרה המקרה בעולם לא הם מדע
משנה אינם מלא יום. הלו נמצא לא הם מדע
הלב, הבלה אתה שלא הסתר את לשמו, מלא הלב אל
אמלה על כי נשמה הלם. כלומר מקרה הקדמון
הבלה מה בנוגע לו המקרה שבמשמעות בין הלם אלה נבלו,
מלא המוות לעב ~~המלחמה~~ המלחמה בזמנו. כל המקרה
בעולם מלון בין הלשון הקדמון לבין הלם לבלבו המלחמה
אמה מלון שמאחד את האבן עם בבא ומשמש. כמה המאבק שנאלץ
הכלל לשון הקדמון לבלא.

ארכיון חזן
1:12

ארכיון חזז
1:12

יצירת הספרות העברית החדשה היא אחת התופעות המפתיעות. לא אדבר בהשכלה ולא במשכילים שהיו קטנים מן ההשכלה ולא ירדו לסוף דעתה, אלא נעשתה להם הלשון העברית תכלית לעצמה, האידיאה העיקרית של התנועה, וזו זכותם. כולם הם אהבו את הלשון העברית וכל כך היו בטוחים בכוחה עד שהטליאו מליצה על=גבי מליצה והאמינו לפי תומם כי משוררים הם ולשון העלגים שבפיהם דברי אלוהים חיים וספריהם המטולאים טלאי על=גבי טלאי מעשה אמן להתפאר. ולא הועילו המבינים המעטים בבקורתם ולא המלעיגים בלעגם. עד שבא מנדלי והחזיר את הגלגל אחורנית: מלשון המקרא שלא היתה שגורה בפי העם ללשון חכמים שהיתה שגורה בפיו. שהרי היה לימוד הגמרא נפרץ והמדרש מצוי, ועל כל פנים חומש ורש"י, רש"י מרובה על חומש. זו היתה מהפיכה גדולה, גדולה בפשטותה הגאונית. אמת, היו כמה משכילים שכתבו מקצת בלשון חכמים, אולם היה זה ארעי, ובעיקר דברי עיון. מה שאין כן מנדלי שהתחיל כותב ספרות יפה בלשון חכמים ועשה הדבר קבע, שיטה ודרך לרבים. אמיד עלו בחבורה אחת ביאליק, טשרניחובסקי, שניאור ושאר גדולי הדור, ונוצרה הספרות העברית החדשה ומנדלי בראש כולם, בחינת סיבה ומסובב. ואילמלא הוא לא היה ביאליק אלא מעין המשך ליל"ג או מעין פרוג עברי, ולא היה טשרניחובסקי מגיע לכתוב את האידיליות שלו, ואנו כולנו היתה עברית אחרת בפינו, שמא בסגנונה של חמדה בן=יהודה או יעבץ.

כך זכתה לשון חז"ל, בעצם לשון ארכאית, ונעשתה לשון בני=אדם מן הישוב, לשון מודרנית ולשון ריאליסטית. זה אחד הפרדוכסים ההיסטוריים.

אבל! עדיין על כל המודרניזם ועל כל הריאליזם היתה הספרות העברית החדשה ספרות לשמה, ספרות שהיא מעבר למציאות ולצרכי בני=אדם או למעלה מהם, כביכול, כדעתם של פרוסט ואנדרי ז'יד שסברו כי בבואת החיים בראייתו הסוביקטיבית של האמן גדולה מעיקר החיים כהווייתם. ממילא לא כן היתה דעת הסופרים העברים בימים ההם. אדרבה, היתה הספרות העברית ספרות מהפכנית, לפי שבאה לתקן את המציאות. מכאן הנושא העיקרי שלה - העם היהודי, השאיפה לגאולה, זה המיתוס של חיינו הפנימיים; מכאן רגש המוסר המהלך בה ורגש האחריות הגדולה. לכך היתה השפעת ביאליק על העם גדולה מכל משוררי אידיש כולם יחד. הוא נתקבל על כל העם מן הקצה אל הקצה, לרבות אותם שלא הבינו את לשונו, מעין אמירת תהלים על=ידי פשוטי=העם. זה סוד האמת של הספרות העברית, יסוד הבונה שלה בניגוד לכל השפות שהשתמש בהן העם היהודי אגב נדודיו, מאז הארמית ועד האנגלית בימינו. זו השפעת גומלין סמויה בין הלשון העברית לבין העם לדורותיו המאחדת אותם כלילה שמאחד את האדם עם צבא השמים. זה המאבק שנאבקה הספרות העברית החדשה עם השכחה שהיא נחלת העבר ועם הזמן לשם העתיד לבוא.

חיים הזז